

Lilla Mörts stora äventyr

DET VAR EN GÅNG en liten mört som bodde vid Finlands kust i Östersjön.

Till och med för att vara en mört var Lilla Mört pytteliten, bara knappt åtta centimeter lång. Den hade växt långsammare än de andra fiskarna i stimmet och aldrig kommit ikapp dem. Därför hade den fått öknamnet Lilla.

Lilla Mört var inte heller snabb i vändningarna. Den kunde inte hoppa högt ur vattnet som de andra mörtarna och klarade inte av blixtnabba girningar eller snabba spurter.

Lilla Mört var av helt annat virke än de andra fiskarna i stimmet.

Ibland blev den efter sitt stim och förrirade sig på sina egna vägar. Den tyckte att havet runtomkring var så väldigt fascinerande.

Ibland blev Lilla Mört förtrollad av ljuden, som färdades genom vattnet, och stannade upp för att lyssna på dem som på en symfoni. Den kunde glömma sig kvar för titta på ljusstrålarna som silades genom vågorna liksom ständigt föränderliga målningar. Ibland simmade den bland tångrankorna i strandvattnet och gungade med i vågornas takt som i en dans. Och om nätterna simmade den upp till ytan för att skåda den oändliga stjärnhimlen som breddade ut sig över Östersjön. Då kände sig Lilla Mört ännu mindre.

...

De större mörtarna ville inte veta av en sådan konstig drömmare. Att hållas med i det silverblänkande stimmets synkroniserade svängar krävde precision och snabbhet, och Lilla Mört var inte lämpad för sådant. Och om man frågade de andra mörtarna är man inte ens en mört om man inte gillar synkroniserad simning!

En dag blev Farfar Mört, som var stimmets äldsta och visaste mört och som hade undvikit många krokare och kators under sin livstid, frustrerad på Lilla Mört och sade:

”Du är en underlig mörtunge! Det gör inte gott för någon att sväva omkring och stirra på vågorna. Du måste växa upp och bli intresserad av synkroniserad simning, simhopp och sprintersim.

GITARRISTEN PÅ STENEN

Lilla Mört tappade modet när den hörde Farfar Mörts kommentar. Att synkroniserad simning, simhopp och sprintersim var helt enkelt inte något för den.

Inuti bröstet pyrde någon slags brand, men Lilla Mört visste inte varför. Vad skulle den någonsin vara bra på? Vad skulle den bli känd för?

Deprimerad gled Lilla Mört in mot stranden.

När Lilla Mört legat vid strandstenarna en stund hörde den mitt i allt ett ljud som klingade långtifrån. Lilla Mört simmade närmare det allt starkare och klarare ljudet. När den lyfte sitt huvud såg den varifrån ljudet kom.

På strandstenen satt en man som stillsamt knäppte på sin gitarr och gnolade i takt med ackorden.

Lilla Mört hade aldrig hört något vackrare! Den simmade lite närmare och lyssnade på tongångarna och de harmoniska ackorden. Sedan började den svänga i takt med musiken. Tre tag till höger, tre till vänster och runt! Ett par svängar ner, ett par upp, en lång glidning och tillbaka mot gitarristen. Förtrollad simmade Lilla Mört runt i en cirkel i det grunda strandvattnet, alldeles framför ögonen på mannen med gitarren.

När Lilla Mört precis hade tagit sats och hoppat upp för att göra en piruett, pausade musiken och ett skarpt ljus blänkte till. Lilla Mört plumsade tillbaka i vattnet. Vad hade hänt? När Lilla Mört inte längre såg stjärnor, spanade den på nytt mot strandstenarna. Mannen hade försvunnit.

LILLA MÖRT FINNER SIN PASSION

Nästa dag återvände Lilla Mört till samma strand. Där satt mannen och spelade på sin gitarr igen. Lilla Mört började dansa och såg att mannen log – och vinkade. Det gjorde Lilla Mört ännu ivrigare och den fortsatte att dansa till musiken.

De fortsatte att mötas under flera dagar. Mannen spelade en stund och försvann när kvällen började skymma. Lilla Mört återvände till sitt stim.

En dag hände något som vände upp och ner på Lilla Mörts tillvaro. När Lilla Mört simmade till mannen, sträckte han sin telefonskärm mot vattnet.

Lilla Mört betraktade bilden på skärmen så gott den kunde. På bilden fanns en fisk som hoppar ur vattnet och snurrar i en vacker piruett. Runt fisken fanns vackra färger, mönster och toner.

”Det är du. En liten mört som gillar konst. Jag ritade av ett fotografi på dej, lilla vän”, sade mannen.

Äntligen förstod Lilla Mört vad den gillar – konst!

I den lilla fiskens värld var konst ljusstrålar som silas genom vågorna, algrankor som svävar i strandvattnet, den enorma stjärnhimlen ovanför Östersjön och de klingande tonerna som hördes från Östersjöns stränder. Nu hade den en mening med livet: dess bild skulle leda människor till konst.

Lilla Mört höll på att spricka av stolthet och lycka. Nu hade den också en passion som den kunde förkunna för världen.

Och så blev Lilla Mört Östersjöns mest kända konstmört.